

Chudoba není ctnost a bohatství není neřest.

Ale touha být bohatým, a ještě bohatším
není jen příčinou sociálních konfliktů,
ale korumpuje vnitřního člověka jako nějaká hlodající choroba.

Jeden filosof řekl, že

člověk je jako rozbitý džbán, který se nedá nikdy naplnit.

Můžeme také říct, že člověk je jako studna,

kteřá se dá naplnit jen ze svého hlubokého dna.

Na dně, v hloubce duše člověka přebývá Bůh. On je plnost.

Toto podobenství Ježíš říká svým učedníkům.

Na rozdíl od podobenství o ztracených, která říkal farizeům.

To všechno ale farizeové slyšeli. Měli rádi peníze a posmívali se mu.

To je verš, který je bezprostředně za tímto úryvkem evangelia.

Oni vůbec nepochopili, co Ježíš říká a k čemu je zve.

Bohužel to často nepochopili ani jeho učedníci, tenkrát, ani dnes.

Mnozí se snaží sloužit i Bohu i mamonu.

A ono to dohromady opravdu nejde.

Toto podobenství nás tak trošku mate.

A nejvíce nás provokuje pochvala nepoctivého správce,

kteřá paradoxně je středem a jádrem toho podobenství.

Skutečně bohatý je Pán, kterému patří všechno, co je na zemi,

celý svět, který byl stvořen.

On nám ho svěřil, my jsme jeho správci, ale nejsme jeho majitelé.

Všechno, co nám dal, máme užívat

a není to jenom pro nás samotné,

ale pro všechny ty, které máme kolem sebe.

Tím největším zlem, kterého se správce dopouštěl, bylo,

že celá léta myslel jen na sebe, shromažďoval pro sebe,

pro sebe kradl a hromadil.

Každého správce jednou čeká zúčtování.

Ve chvíli, kdy se to správce dozvěděl, položil si otázku: Co si počnu?

To je velmi důležitá otázka. V Lukášově evangeliu zazní dvakrát.

Čtyři kapitoly předtím, co jsme teď slyšeli,

bohatý sedlák, když se mu urodilo, si také položil otázku: Co si počnu?

A vymyslel to, že začne budovat větší stodoly, aby nemusel nic dělat.

Tento správce v podobenství vymyslel něco jiného: začnu rozdávat.

Ten první učinil svůj život závislý na tom, co měl a nahromadil.

Ten druhý na tom, co rozdal.

To je klíč k pochopení tohoto podobenství.

Jsme opravdu bohatí jen tím, co rozdáme.

Proto z určitého pohledu je nejbohatší Bůh, protože dal všechno.

Proč ale ten pán pochválil toho správce, když rozdával z cizího?

Protože my všichni rozdáváme z cizího.

Nám nepatří vůbec nic.

A to, že někdo přijde na svět a je chudý;

a někdo se narodí a už je bohatý;

to není podle zásluh, ale to je poslání.

Jestliže my všichni dáváme z cizího, protože nám nic nepatří,

proč by nedával On.

Pán pochválil nepoctivého správce, že začal rozdávat,

místo, aby v poslední den nakradl ještě víc pro sebe.

Kdo je věrný v maličkosti, je věrný i ve velké věci.

Všechny statky světa jsou ve skutečnosti maličkosti

a máme svěřeny hmotné věci, abychom se s nimi naučili hospodařit.

Věrnost v maličkosti spočívá ve sdílení hmotných dober.

Bohatý má bohatství proto, aby myslel na chudé a pomáhal jim.

A od chudých, aby měl požehnání.

Protože bohatý potřebuje chudého a chudý bohatého.

To pravé bohatství, které nám Bůh lehce svěřil,

to je ten Boží život v nás.

Ale když se nenaučíme zacházet s tím, co nám nepatří,

jak budeme zacházet s tím největším darem lásky Boží,

kteřý je nám svěřen?

25. neděle v mezidobí, C

Po celý život poneseš svá břemena.

Pro někoho je to nemoc a bída, pro druhého je to zdraví a bohatství.

Pro jednoho je břemenem jeho bezútešnost,
pro druhého nadměrný pokoj a klid v životě.

Je třeba ne břemena shazovat, zavalovat jimi druhé lidi,
ale učit se je trpělivě nést. Jak?

1.poznat sebe.

2.poznat pravdu a dobro, to není tak snadné.

Pravda a dobro nejsou na první pohled patrné, jak by se mohlo zdát.

Tak jako těžce poznávám sebe po celý život,

tak se po celý život probíjovávám k pravdě a k dobru.

Jistě jsou věci dobré a pravdivé na první pohled a zaslechnutí.

Ale jsou jiné, kde může pomoci jen celoživotní zkušenost,

jen moudrost stáří po těžkém životě.

3.konat dobro a pravdu v souladu se sebou.

Abych konal a chtěl „já sám“.

Protože jenom tak mohu být naplňován pokojem.

Nestačí poslouchat,

nestačí brát za pravdu a dobro to, co říká druhý nebo i Církev.

Je třeba sám chtít, sám poznat. Zde mě nikdo nezastoupí.

Proto je tak málo pokojů mezi lidmi,

že berou pravdu a dobro v hlavách jiných a v jejich vlastních hlavách je prázdnost.

A v prázdnosti se nezachytí nic.

Z prázdnosti vykřikuje jenom vztek, nuda, závist a nenávisť.

Kde je prázdnost od dobra a pravdy, tam se vrátí zlý duch

a vezme s sebou ještě sedm horších, než je sám.

Konat pravdu a dobro v souladu se sebou je těžká práce.

Neznáme svá břemena, protože neotvíráme srdce.

Jen ten, kdo je ochoten otevřít své srdce starci, knězi, duchovnímu vůdci,

ten pozná svá břemena a bude je moci nést.

Nemáme ochotu poznat a nést svá břemena,

protože máme „oči“ upřeny úplně jinam než na sebe a na svůj cíl.

Necháváme se zanášet zbytečnými informacemi slov a obrazů

a v našem srdci pak už není místo pro světlo pramenící z přítomnosti Otce

(v nejhlubším nitru našeho srdce – ale je-li mezi nitrem srdce

a naším vědomím hromada zbytečných slov a obrazů – nevnímáme Ho).

A tak jsou děti světa prozíravější k sobě navzájem než děti světla.

Josef Suchý, Původně

Původně jsem byl místem
určeným k stavbě katedrály.

Půdorys byl už zakreslen,
základy vykopány,
mramorem růžovým a bílým namáhavě pučelo
posvátné dílo.

Potom se přehnal stavenišťem orkán.

A teď
jak rozházené sirky po zemi leží kvádry,
jimiž nepohnu,
okolo bují kopřiva a blín
a jenom smělý záměr jiskří někdy za měsíčních nocí
v osiřelém prostoru,
na kosti majestátu vlkem hryže doba.

25.neděle mezidobí, C, Řehoř Veliký, Komentář ke knize Job

Z lásky k Bohu se rodí láska k bližnímu
a láska k bližnímu dává růst lásce k Bohu.

Kdo zanedbává lásku k Bohu, nemůže milovat bližního;
a naopak, v opravdové lásce k Bohu budeme dělat pokroky,
budeme-li se sytit láskou k bližnímu v prostředí Boží lásky.

Protože láska k Bohu dává vznik lásce k bližnímu,

Pán řekl skrze zákon nejdříve: *Miluj Pána, svého Boha*

a teprve potom: *Miluj svého bližního.*

Nejprve tedy musí jeho láska zakořenit v půdě našeho srdce,
aby tak skrze ni mohly vyrašit výhonky lásky bratrské.

Jan potvrzuje, že láska k Bohu je živená láskou k bližnímu:

*Neboť kdo nemiluje svého bratra, kterého vidí,
nemůže milovat Boha, kterého nevidí (1 Jan 4,20).*

Láska k Bohu se rodí z bázně, ale tím, jak roste, mění se v náklonnost.

25.neděle v mezidobí, C

*...všude se mají muži modlit tak, že budou zvedat čisté ruce bez hněvu a svátu...
...Děti tohoto světa jsou totiž k sobě navzájem prozíravější než děti světla...*

My, děti světla, se netvaříme, že nás uspokojuje hledat Boha.
Neříkejme, že již zde na zemi jsou všechna naše očekávání naplněna!
Platí to jen pro velmi řídké okamžiky.
Ve skutečnosti ještě Toho, kvůli němuž jsme odmítli všechno ostatní, nemáme.
Žijeme z lásky, ale je to láska s odkladem.
Jsme zamilovaní, ale schází nám předmět naší lásky.
Jsme zamilovaní, avšak naše láska se odkládá na pozdější dobu;
je to svízelná, nejistá a pokořující situace.
Naše srdce je zraněno tím, že mu chybí předmět jeho lásky;
bázeň je našim údělem.

*Je pro nás těžké být prozíravý ve věcech světla,
neboť věci světla jsou neviditelné, lidským smyslům nepřístupné.*

Když někdo začne hovořit o modlitbě,
ihned poznáme, je-li to člověk modlitby.
Některé vzletné formulace jsou neklamným znamením toho,
že ten člověk neví, co mluví.
Když nám někdo káže: „Křesťan si musí vytvořit spiritualitu obdivu.
Obdiv Boha a jeho krásy. Vytvořte si duši, která obdivuje Boha“.
To je dobré, ale mylné.
Rád bych si vytvořil spiritualitu obdivu, ale nemohu si poručit.
A kdybych všemožně chtěl „vytvořit si“ něco, k čemu by má duše tíhla,
to, co bych vykonstruoval, by bylo na hony vzdáleno realitě.
Nebo: „Máte nejlepší část;
obdržíte již v tomto životě stonásobek toho, co by vám svět mohl dát“ –
je to nesprávná parafráze evangelia.
A někdy dokonce jsme přesvědčováni,
že náš život modlitby, křesťanský život je vskutku výhrou,
zlatým dolem, útočištěm před všemi zlými duchy;
že my jsme ti jediní šťastní lidé na světě;
že ti ostatní jsou velmi nešťastní a pěkně hloupí...

Je velmi nebezpečné si z něčím takovým zahrávat!

Přijdou zkoušky, pokušení na poušti...

A když se nám říká:

„Bůh, Duch svatý, náš Pán ve Svatém Přijímání od nás očekávají jen trochu úsilí, znamení dobré vůle, aby v nás mohli konat úžasné zázraky milosti, zázraky svatosti“ –

To jsou jen řečnická klíše; lži, které škodí duším.

Bůh se nesnaží nás povýšit nebo uvést do vytržení,

on nás spíše nechává, až na několik výjimek,

s našimi modlitbami, selháním i, bezmocí...

Život s Bohem znamená zřeknout se skutečných, opravdových radostí, které si mohou lidé světa v lidské rovině opatřit.

Pokud jde o nadpřirozené radosti –

snadno mohou uhodnout,

že my je zde na zemi nemáme nebo jen velmi málo.

Zde na zemi se můžeme jen těšit nadějí, můžeme být naplnění očekáváním,

to znamená nejistými a křehkými zárukami,

a to není situace vždy příjemná...

...Děti tohoto světa jsou totiž k sobě navzájem prozíravější než děti světla...

...všude se mají muži modlit tak, že budou zvedat čisté ruce bez hněvu a svátu...

Proto se opíráme o vnější věci, které vnitřním připravují cestu.

Konáme viditelné, abychom posilnili neviditelné.

Kdybych čekal s modlením až do doby, kdy se ocitnu v nemocnici, nemodlil bych se vůbec.

Všechna vzývání k našemu Pánu a k přesvaté panně Marii

kteřá jsem během svého života pronesl,

se mi dnes vracejí na jazyk sama od sebe

a pomáhají mi obracet se k Bohu.

Kdybych si už dávno nenavykl je říkat,

dnes již bych ve svém nitru nenačerpal sílu,

kteřá je potřebná k jejich vyhledání.

Sklidíme to, co zaséváme do svého srdce.

Každý požitek, každý hřích, každé koukání na televizi je semínko v duši, které vydá svůj plod.

Konejme to vnější:

kázeň, dobro, laskavost, odpuštění, střídmost, mlčení, tichost,

dobré myšlenky, modlitby; všechno to, co nás nyní stojí jen trochu námahy,

aby naše srdce bylo připraveno otevřít se Bohu.

25.neděle v mezidobí, C

„Kdo je věrný v maličkosti, bude věrný i ve velké věci.“

Kardinála Newmana se ptali na jeho klíč k úspěchu.

Odpověděl takto: „Abyste byli dokonalí, neležte v posteli déle, než byste měli; věnujte své první myšlenky Bohu; jděte na mši; zbožně odříkejte Anděl Páně; jezte a pijte k Boží oslavě, dobře se pomodlete růženec; vyhýbejte se špatným myšlenkám a řečem, nezanedbejte večerní modlitbu, přečtěte si každý den trochu něčeho duchovního, denně zpytujte své svědomí, jděte včas spát, a tehdy jste už dokonalí.“

Každý dobrý sedlák, každý zbožný kněz a každý úspěšný člověk Vám řekne totéž. Pravidelný, konzistentní a vyrovnaný způsob života je tajemstvím úspěchu. Platí to ve věcech světských i duchovních.

Kdo je nevěrný v maličkosti, bude nevěrný i ve velké věci.“

Nevěrnost v kněžském celibátu nezačíná se ženou v posteli, ale zanedbáváním modlitby breviáře a jiných kněžských povinností.

Manželské rozvody začínají malými nevěrnostmi v povinnostech stavu:

Například nepořádkem ve věcech, nedochvilností a nedodržením slova.

Opuštění víry a církve u našich dětí začíná opuštěním modlitby a svátostí.

Naše nahromaděné velké problémy se zrodili z toho,

že nejsme schopni zůstat na místě, ve vztazích

a udržet pozornost u jedné věci. Jeden můj přítel kněz říkává:

Mimořádný kněz nedělá řádné věci a skončí špatně.

Řádný kněz nedělá mimořádné věci a skončí dobře.

Křesťan má jednat se stejnou rozhodností, vynalézavostí, úsilím a intenzitou s jakou jednají ve věcech světa lidé světa, avšak v opačném duchu – v duchu věrnosti skutečnému Pánu a majiteli všeho i toho nejmenšího.

Námaha pro zlo bývá u lidí větší než pro dobro.

Chytrost dětí světa, kteří pečují o svou časnou budoucnost, měla by být pobídkou Božím dětem,

aby jim žádná oběť nebyla těžkou, jde-li o jejich věčný cíl, spásu duše.

Pane Ježíši, dej mi ode dneška stejnou horlivost pro Boží věci jako jsem měl dosud pro sebe, pro své zájmy a rozmary. Je sice pravda, že děti tohoto světa jsou někdy chytřejší než tvé děti, ale nejsou šťastnější, i když si na to hrají. Kéž bych dokázal obhájit víru církve rozumnými slovy a dobrými

skutky.

25.neděle mezidobí, C, (*Merton, Vody Sioloe, str. 34;38*)

Kontemplativní život na zemi vyžaduje stejnou měrou modlitbu i pokání, protože kontempace má vždy dva aspekty:

jeden pozitivní – spojení s Bohem v lásce,

a jeden negativní – oproštění a odloučení od všeho, co není božské.

Bez těchto dvou momentů skutečná kontempace neexistuje.

Pod vedením Boží milosti a ve škole milosrdenství

jsme v tichu kláštera postupně uváděni

do hlubokého a zkušenostního poznání pravdy.

Nejdříve ji zakoušíme v podobě, v jaké ji lze najít

v nás samých, pak v druhých

a nakonec v její vlastní podstatě.

Tento výstup začíná sebepoznáním.

To znamená víc

než pouhou akademickou analýzu vlastního jednání a jeho motivů.

Pokora sv. Bernarda je stejně jako pokora sv. Benedikta

něčím hlubokým, živým a hledajícím,

protože proniká až do nejskrytějších zákoutí našeho nitra.

Není to jen zakořeněný pocit studu nebo zmatení.

Paradoxně jde o vědomí pokoje a lásky

založené na zkušenosti lidské slabosti a nedostatečnosti,

kteřé jsou nám všem společné.

Toto sebepoznání tedy není čistě intelektuální.

Zasahuje i oblast citu a musí být přijato vůlí.

V praxi znamená hluboký klid a zapomenutí na sebe sama.

Je to dispozice člověka, který došel dál

než jen k nezralému znechucení ze svých chyb –

dokázal opustit své malé já a své osobě už nepřikládá důležitost.

Sám před sebou se stal bezcenným.

A ten, kdo zjistí, že něco nemá žádnou cenu,

přestane se tím znepokojovat.

25. neděle mezidobí, C

Děti tohoto světa jsou k sobě navzájem prozíravější než děti světla.

Je pro nás těžké být prozíravý ve věcech světla,

neboť věci světla jsou neviditelné, lidským smyslům nepřístupné.

Proto my děti světla se netvaříme, že nás uspokojuje hledat Boha.

Neříkejme, že již zde na zemi jsou všechna naše očekávání naplněna!

Platí to jen pro velmi řídké okamžiky.

Ve skutečnosti ještě Boha nemáme.

Žijeme z lásky, ale je to láska s odkladem.

Jsme zamilovaní, ale schází nám předmět naší lásky.

Jsme zamilovaní, avšak naše láska se odkládá na pozdější dobu;

je to svízelná, nejistá a pokořující situace.

Naše srdce je zraněno tím, že mu chybí předmět jeho lásky;

bázeň je naším údělem.

Když někdo začne hovořit o modlitbě,

ihned poznáme, je-li to člověk modlitby.

Některé vzletné formulace jsou neklamným znamením toho,

že ten člověk neví, co mluví.

Když nám někdo káže: „Křesťan si musí vytvořit spiritualitu obdivu.

Obdiv Boha a jeho krásy. To je dobré, ale mylné.

Rád bych si vytvořil spiritualitu obdivu, ale nemohu si poručit.

A kdybych všemožně chtěl „vytvořit si“ něco, k čemu by má duše tíhla,

to, co bych vytvořil, by bylo na hony vzdáleno realitě.

Nebo když někdo řekne: „Vy křesťané máte nejlepší část;

obdržíte již v tomto životě stonásobek toho, co by vám svět mohl dát“

– je to nesprávná parafráze evangelia.

A někdy dokonce jsme přesvědčováni,

že naše modlitby a křesťanský život je výhrou,

zlatým dolem, útočištěm před všemi zlými duchy;

že my jsme ti jediní šťastní lidé na světě;

že ti ostatní jsou velmi nešťastní a pěkně hloupí.

Je velmi nebezpečné si z něčím takovým zahrávat!

Přijdou zkoušky a pokušení.

Někdy se nám říká:

„Bůh, náš Pán od nás očekává jen trochu úsilí a dobré vůle,
aby v nás mohl konat úžasné zázraky milosti a svatosti“

– to jsou jen řečnická klišé; lži, které škodí duším.

Bůh se nesnaží nás povýšit nebo uvést do vytržení,
on nás spíše nechává, až na několik výjimek,
s našimi modlitbami, selháním i bezmocí.

Život s Bohem znamená zřeknout se radostí,
které si mohou lidé světa v lidské rovině opatřit.

Pokud jde o nadpřirozené radosti

– snadno mohou lidé světa uhodnout,
že my je zde na zemi nemáme nebo jen velmi málo.

Zde na zemi se můžeme jen těšit nadějí,
můžeme být naplnění očekáváním,
to znamená nejistými a křehkými zárukami,
a to není situace vždy příjemná.

Proto se snažíme opírat o vnější věci,
které vnitřním připravují cestu.

Konáme viditelné, abychom posilnili neviditelné.

Sklídíme to, co zaséváme do svého srdce.

25.neděle mezidobí, C

Modlitba znamená postavit se do pozice Ježíše Krista.

Cílem modlitby je následovat Ježíše Krista v celém jeho lidství tak, aby Boží sláva, která je na Kristově tváři osvítila naše srdce a zářila z našich skutků (2 Kor 4,6).

Při modlitbě je třeba dát si pozor, abychom viděli, že Boží dary a Boží činnost jsou vždy větší a důležitější než naše činnost a dary.

Zkušenost s modlitbou je podobná spíše zkušenosti s dubem 150 let rostlým než zahradou každý rok dávající viditelné plody.

Problémem modlitby je být přítomný, nebýt pohlcen ani světskými starostmi ani nebýt mimo sebe v nějaké falešné mystice odtržené od života.

Když člověk pozná chudobu své modlitby, cítí potřebu věnovat jí aspoň hodně času.

A když jí věnuje hodně času, začíná konečně získávat to, v co doufal.

Modlitba se neměří pocity, ale časem.

Sladké pocity při modlitbě nejsou důkazem lásky, ale čas věnovaný výhradně Bohu ukazuje na naše priority.

Aby se člověk modlil, musí chtít.

Nekonečná hra naší fantazie táhne k tomu, aby nás vedla z pravé cesty.

Místo soustředění se na velké věčné pravdy, je tak zajímavé, jít „trhat kytky tam a pak támhle nebo hnát na pastvu celé stádo svých přání“.

Většina lidí končí tak, že si vytvoří maličkou oblast vidin a přeludů, v níž se utěšují z ubohé a smutné reality.

Místo aby se stali hrdiny svého vlastního příběhu, namáhají se být diváky své vlastní tragédie.

Modlitba není útěk z vlastního života do života jiných.

Nenajdu-li tajemství v sobě, nenajdu jej vůbec.

Jean-Pierre de Caussade
Odevzdanost do Boží Prozřetelnosti. Milost přítomného okamžiku.

Zásady při pokušení a vnitřním utrpení (str.: 128):

1. Veliká pokušení představují v Božím záměru pro duše značné milosti. V nich jsou nesmírné boje a velká vítězství; jim děkujeme za velké světce.
2. Palčivá bolest a hrozná trýzeň, které duše zakouší při pokušeních, jasně dokazují, že nesouhlasila, alespoň ne plně a zcela s vědomím a vůlí, což je potřebné, aby to nebyl závažný hřích.
3. Při prudkosti a temnotě, čímž bývají doprovázena častá pokušení, se může stát, že se duše znáví a upadne do zmatku a ze slabosti, nedbalosti, překvapení či nějaké lehkomyšlnosti upadá do malých chyb. Avšak tvrdím, že má navzdory těmto malým chybám více zásluh a že Bohu je toto příjemnější, a že je duše v podstatě lépe připravena na přijetí svátostí, než průměrní křesťané, kteří na základě citové zbožnosti neprodělávají téměř žádný boj a nemusejí si činit žádná násilí. Ctnost těchto prvních je mnohem solidnější, protože přišla tvrdšími zkouškami, ba ještě jimi prochází.
4. I když takovým způsobem zkoušení lidé dříve mohli zhřešit, jestliže několik let zůstali pevní a už nikdy dobrovolně nedali svůj souhlas, konají na Božích cestách tím větší pokroky, čím více je jejich pokušení pokořovala. Neboť pokora je základem všeho dobrého.
5. Většina lidí, kteří jen málo postoupili vpřed na Božích cestách, si váží spíše působení příjemné a vycíitelné milosti. A přece je možné být si jistý, že právě působení, která náramně tvrdě pokořují, drtí a křižují, jsou nejvhodnější k očištění duše a k jejímu spojení s Bohem. Učitelé duchovního života jsou také zajedno v tom, že člověk dělá větší pokroky skrze utrpení než nějakým, konáním.

6. Jako Bůh přivede k obrácení světské lidi prostřednictvím časných trampot a životními příhodami, jako je jimi zkouší, očisťuje a posvěcuje, tak také obvykle obrací, zkouší, očisťuje a posvěcuje řeholníky vnitřními protivenstvími a kříži; je však tisíckrát bolestnější snášet je. Mám přitom na mysli:

vyprahlost, nudu, odpor, skleslost, duchovní malátnost, pokořující, otravná a silná pokušení, přehnaný strach, že jsou ve stavu těžkého hříchu, děs před Božím soudem a před zatracením.

Leckteré knihy, kazatelé, duchovní vůdcové a vůbec průměrní křesťané *vychvalují zjevnou udatnost u lidí, kteří si mimo hmatatelné rozpoložení jiné jemnější působení milosti nedokážou představit.*

Proč ale nehlásat totéž o vnitřních křížích, bez nichž by bezpočet řeholníků nedospělo ke zralosti svého stavu?

Denní zkušenost učí, že nejobyčejnější a nejmilejší cesta, kterou Bůh vede zasvěcené osoby, je cesta velkých vnitřních zkoušek; právě tak, jak navštěvuje časným neštěstím světské lidi, kteří jsou mu drazí.

Kážeme-li světským lidem, aby měli trpělivost, aby se podrobili a zachovali láskyplnou vyrovnanost při osudových ranách, řekněme si totéž při svých zkouškách

a uplatňujme na sebe poučení, která tak dobře dokážeme rozdávat jiným.

Což nepřicházejí vnitřní navštívení stejně od Boha?

Což nejsou neméně bolestná, a proto neméně léčivá?

Požaduje Bůh od nás menší podrobení

a může mu být naše trpělivost méně příjemná?

7. Působením své milosrdné moudrosti,

a aby své vyvolené učinil stále závislejší na milosti,

totiž dokonaleji odevzdané do Jeho milosrdenství a udržované v hlubší pokoře, skrývá jim Bůh téměř všechna vnitřní působení svého božského Ducha; právě tak svatý stav duše, který jim propůjčuje, dobré city, jež jim vlévá a vlité ctnosti, jimiž je obohacuje.

John Henry Newmann

Můj Pane Ježíši, věřím a Tvou milostí chci věřit a vyznávat a vím, že je to pravda a že to bude až do konce světa pravda, a že nic velikého se nestane bez utrpení a pokoření a že vše je dosažitelné těmito prostředky.

Věřím, můj Bože, že chudoba má větší cenu než bohatství, útrapy než radosti, nízkost a pohrdání než proslulost a pocty.

Můj Pane, nežádám, abys mne zkrušil zkouškami, protože nevím, zda bych je byl s to nést.

Než aspoň, Pane, ať jsem ve štěstí nebo neštěstí, chci věřit tomu, co jsem řekl.

Nechci důvěřovat bohatství, hodnostem, moci nebo váženosti.

Nechci svým srdcem spočinout ve světských úspěších ani výhodách.

Nechci toužit po tom, co lidé nazývají štěstím života.

Chci naopak Tvou milostí více si vážit těch, kterými pohrdají, ctít chudé, mít úctu k trpícím,

obdivovat se s úctou Tvým vyznavačům a svatým a zvolit si svůj úděl v jejich středu, na úkor světa.

A konečně, drahý Spasiteli,

třebaže jsem tak slabý, že nejsem s to žádat od Tebe utrpení jako dar a nemám sílu je snášet, prosil bych Tě alespoň o milost,

abych se ho dobře chopil, až ve své moudrosti a lásce mně je pošleš.

Toužím se pokořovat ve všem a odpovídat na zlá slova jen mlčením a být trpělivý, když bolest a utrpení se prodlouží.

A to vše z lásky k Tobě a k Tvému kříži,

věda, že si tak zasloužím příslibení pro tento život a pro život věčný.

Amen.

25.neděle mezidobí, C

Křesťan má jednat se stejnou rozhodností, vynalézavostí, úsilím a intenzitou s jakou jednají ve věcech světa lidé světa, avšak v opačném duchu – v duchu věrnosti skutečnému Pánu a majiteli všeho i toho nejmenšího.

Námaha pro zlo bývá u lidí větší než pro dobro. Chytrost dětí světa, kteří pečují o svou časnou budoucnost, měla by být pobídkou Božím dětem, aby jim žádná oběť nebyla těžkou, jde-li o jejich věčný cíl, spásu duše.

Pane Ježíši, dej mi ode dneška stejnou horlivost pro Boží věci jako jsem měl dosud pro sebe, pro své zájmy a přání. Je sice pravda, že děti tohoto světa jsou někdy chytřejší než tvé děti, ale nejsou šťastnější, i když si na to hrají. Kéž bych dokázal obhájit víru církve rozumnými slovy a dobrými skutky.